

„Ezis un mežs”

Kādā lielā un skaistā mežā dzīvoja ežu ģimenīte. Tēti sauca Agnis, mammu – Raina, viņu bērniņus - Aleksis un Alēns. Katru dienu viņi pastaigājās šajā mežā. Tas kalpoja gan par mājvietu, gan par iztikas avotu. Tētis katru rītu gāja uz mežu, lai sameklētu materiālus no kuriem, kārtējo reizi, varētu taisīt brīnumainos roku darinājumus. Šis darbs Agnim ļoti patika, jo no pašas bērniņas viņš taisīja darinājums, no sākuma – sev, vēlāk – arī saviem bērniem. Savukārt mamma visu dienu pavadīja, spēlējoties un pastaigājoties ar mazuļiem. Tā nu šī ģimenīte dzīvoja.

Bet kādu dienu, kad, kā jau parasti, tētis vāca materiālus saviem darinājumiem, notika kas neparedzēts. Agnis noliecās, lai paceltu čiekuru, un to pārklāja tumša ēna. Agnis nobijās, jo domāja, ka tas ir kāds meža zvērs, bet tas izrādījās buldozeris. No sākuma ezis nesaprata, kas notiek, bet, kad ieraudzīja tukšumu meža vidū, viss kļuva skaidrs. Cilvēki izcērt mežu. Agnis ar steigu devās uz savām mājām, bet atnācis viņš ieraudzīja tikai celmu – tas bija viss, kas palika no viņu mītnes. Bet tēvu tas nesatrauca, viņš meklēja savu ģimeni. To viņš atrada aiz šī celma. Agnis bija priedīgs, ka ar ģimeni viss ir kārtībā, bet bēdējās par mājokli. Atlikušo dienas daļu Agnis ar Rainu apsprieda, ko darīt tālāk. Nakšņošanas vietu viņiem piedāvāja daudzi, bet tas tā nevarēja turpināties, jo mežu izcērt ar lielu ātrumu. Nākamajā dienā ezis nolēma pārrunāt to ar strādnieku priekšnieku. Agnis uzzināja, ka priekšniekam ir grūts finansiāls stāvoklis un viņam nav citas izejas kā tikai nocirst šo mežu. Agnis saprata saimnieka bēdu, bet nevarēja samierināties ar meža izciršanu, un palūdza uz kādu laiku darbus apstādināt.

Dzīves laikā tētim sakrājās daudz paštaisīto darinājumu un viņš nolēma, ka varētu tos atdot saimniekam, lai tos varētu pārdot. Saimnieks pieņēma eža skaistos darinājumus un sacīja, ka tie varētu ļoti maksāt, bet uz ilgu laiku tā nepietiks. Lai saglabātu mežu, ezis bija gatavs visam, un, tāpēc viņš iesaistīja meža iemītniekus dažādās nodarbēs, kuru rezultātā varētu nopelnīt. Agnis sarunāja ar saimnieku, lai tas necērt mežu, bet ļauj to pilnībā izmantot meža iemītniekiem. Tā, visi kopā, viņi varētu paglābt mežu no nociršanas un paši iegūt no tā labumu.

Saimnieks, saņēmis pirmos meža labumus, bija ar mieru maksāt meža iemītniekiem par paveikto darbu. Drīz vien no meža pazuda tehnika un saimniekam sāka pietikt naudas meža uzturēšanai. Saimnieks nodibināja individuālo uzņēmumu legālai tirgošanai. Viņa individuālais uzņēmums kļuva arvien populārāks, jo visus pārsteidza maža iemītnieku darbi. Saimnieks bija ļoti pateicīgs meža zvēriem par palīdzību un vienmēr atalgoja meža iemītnieku darbu.

Savukārt meža zvēri bija laimīgi, ka vairs nav jābaidās no rūcošām mašīnām. Tagad visi bija nodarbināti ar savu mīļāko darbu, un par to saņēma pienācīgu atalgojumu. Bet Raina, Aleksis un Alēns bija lepni ar Agni. Viņš paveica tādu darbu. Un sieva vairs nebēdējās par zaudēto mājokli, jo visi meža zvēri, kopīgi, viņiem uzcēla jaunu.

Arī vecumdienās Agnis nodarbojās ar darinājumu taisīšanu un mācīja tos taisīt arī saviem mazdēliem. Bet viņa dēls Aleksis kļuva par jauno meža saimnieku un vadīja individuālā uzņēmuma darbību, bet Alēns bija meža galvenais pārzinis.

Vladislavs Jerins 8. klase

Olaines 1.vidusskola

skolotājs Valdis Lustiks

Tel. 29608895, valdis.lustiks@inbox.lv